

gens kyndige Leder med en vis Tilfredsstillelse kunne henvise til, at han har forudsagt Vanskelighederne og fraraadet Ophævelsen, og at Ledelsen, som gik imod ham, har sagt, at han var i alt Fald fri for Ansvar, hvis der indtraf Vanskeligheder.

Jeg er tilfreds med, at den højtærede Landbrugsminister vil fremskaffe en Redegørelse, men naar han siger, at jeg kan ikke forvente en Redegørelse fra dem, som er Part i Sagen, maa jeg paa det bestemteste sige, at jeg udbeder mig — og det har hver enkelt Medlem af denne høje Rigsdag Ret til at udbede sig — en Redegørelse fra dem, der er Part i Sagen. Jeg udbeder mig en Redegørelse, som er upaavirket af den højtærede Landbrugsminister, fra Centralkontoret og dets Ledelse. Det skal have Lov til at lægge frem her for Rigsdagen sin Fremstilling, og saa kan den højtærede Landbrugsminister medgive sit Syn paa den, sin Kritik, men en bearbejdet, paavirket, omdannet, farvet Fremstilling af denne Sag ønsker jeg ikke. Maa vi faa Papirerne frem, de virkelige Dokumenter, og de Mænds Syn paa Sagen, som har bragt denne Sag frem — det er det, vi har Krav paa — naturligvis ogsaa Landbrugsministerens Syn paa Sagen, men det har han Lejlighed til at fremsætte mange Gange her, ogsaa mundtlig! Jeg kender ikke noget til den Redegørelse, som den højtærede Landbrugsminister havde fundet paa saa fint Papir paa sit Bord i Gaar, men naar han siger, at der staar deri, at Centralkontorets Ledelse har følt sig angrebet, forstaar jeg det godt — jeg kender jo ikke Redegørelsen, har ikke læst den, vidste ikke noget om den, for Ministeren talte om den nu —, men jeg forstaar godt, at de har følt sig angrebet, for Ministerens Tale om Centralkontoret har fra først til sidst kun været et Angreb paa denne Ledelse. Det lader sig heller ikke gøre, saaledes som den højtærede Landbrugsminister gør, at sige, at det er jo ikke Ledelsen, men hele Systemet, der angribes. For det er de samme Mænd, der har Ledelsen, som havde udarbejdet Systemet, og som har det saglige Ansvar for denne Ordning, ligesom jeg havde det politiske, saa længe jeg havde det, og ligesom den højtærede Landbrugsminister nu har det politiske Ansvar derfor. Jeg maa altsaa forvente, at vi virkelig faar Dokumenterne frem ubearbejdede, saa vil vi jo kunne vende tilbage igen til Forbrydelsen, hvem det nu maatte være, som har begaaet den.

Den højtærede Landbrugsminister gik derefter over til Sukkerordningen og sagde,

at jeg indtager to Stillinger overfor Sukkerordningen i Aar. Jeg bebrejder ham, baade hvis han vil bevare de nuværende Sukkerpriser, og hvis han vil forhøje dem. Nej, aldeles ikke, det er en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg siger, at Sukkerordningen er saaledes, at den endnu kan komme til at hvile i sig selv, hvis den højtærede Regering finder det rigtigt. Men jeg for mit Vedkommende vil støtte den højtærede Regering — det har jeg sagt —, hvis den vilde beslutte sig til at fastholde de nuværende Priser, selv om det vil bevirke et Underskud paa den nuværende Sukkerordning. Den højtærede Minister derimod siger, at Sukkerordningen vil svigte paa samme Maade som Kornloven; men det er forkert. Sukkerordningen blev vedtaget paa et Tidspunkt, da der ikke var lagt en Kærne i Jorden til de kommende Sukkerroer (*Landbrugsministeren* [Madsen-Mygdal]: Jo). Nej, da den blev gennemført som Lov af den højtærede Landbrugsminister, var man begyndt at saa, men selve Ordningen var truffet, inden jeg i Marts Maaned forlod Ministeriet; det var den 28. Marts, tror jeg, det lykkedes at gennemføre den, og da var der ikke lagt en Kærne i Jorden til de kommende Sukkerroer. Den Gang kunde man altsaa blot udtrykke en Forventning om, at der vilde blive saadet saa meget, og en Forhaabning om, at dette vilde kunne bringe saa stort et Udbytte, at hvis man derefter fastsatte de og de Priser, vilde man kunne faa Balance. Derefter har den højtærede Minister fastsat disse Priser — thi der staar ikke noget i Loven om Priserne —, og han kan forandre dem, naar som helst han vil, hvis han finder det rigtigt og finder Tilslutning dertil. Han staar, som jeg har sagt ham, overfor disse Priser politisk frit. Hvis den højtærede Minister ikke mener, at denne Ordning bør hvile i sig selv, hvis han som jeg mener, at det er en Fordel fremdeles paa Grund af de Vanskeligheder, vi gaar i Møde, at have en lav Sukkerpris, er det en fri Villiessag for den nuværende Regering og for Rigsdagen at beslutte en finansiel Udgift i den Anledning. Men det ligger ikke i selve Sukkerordningen. Det ligger i Fastsættelsen af Prisen paa det Tidspunkt, hvor vi nu beslutter os til at fastsætte den for Resten af Aaret. Og naar den højtærede Landbrugsminister eventuelt vil kunne gøre dette uden at paabyrde Staten nogen direkte Udgift, er det, fordi han har liggende i Sukkerfabrikkernes Kasser 21 Mill. Kr. fra den forrige Sukkerordning, som han eventuelt kan anvende dertil. I dette Forhold som i saa mange andre lever — jeg